

WIM MA GA ZI NE

28 JAN 2022

DAG WIM

Sommige mensen zie je liever vertrekken, maar deze puntige parel hadden we liever gehouden. Toen ik startte in Westrand als diensthoofd communicatie, was je al de oudste 'rot' in het vak. Ik keek sowieso naar je op als theaterfan. Jij had een droomjob. Gaandeweg werd me wel duidelijk welke familiale offers je had gebracht om deze functie met 200% overgave te beleven.

Al snel vonden we elkaar in gesprekken, in de manier waarop je me begeleidde om jouw doelen te bereiken, om me een welkom gevoel te geven. Ik wist dat ik veel van je kon leren en ik ben nog niet uitgeleerd en dat maakt me ook wat bang. Je hebt ongetwijfeld een grote rol vervuld in het uitschrijven van het beleid en een visie voor het cultuurcentrum. Een beleid dat nu zo vaag en oppervlakkig is geworden en waar jij ook alleen maar zienderogen kan naar kijken op welke manier het nastreven

van idealen en een bepaalde kwaliteit afgezwakt is naar een prioriteitenlijstje waar we onze wortels niet meer in vinden.

In de loop der jaren heb je heel wat veranderingen moeten doorstaan, kwam je al eens in weerstand terecht, waar je ook telkens weer nieuwe kracht uit putte... Je kreeg niet 1 maar 2 teamcoaches om je pijlen op af te vuren, maar ook om te ondersteunen, om te begeleiden en die zich aan jou konden ergeren. Jouw verborgen nonchalance, jouw onverbloemde kritiek of jouw manier om nieuwe samenwerkingen op poten te zetten met artiesten die eigenlijk te groot waren voor onze voordeur en je ze dus binnenloodste via andere ongekende gangen van het gebouw. Een gebouw waar je ook met enige fierheid rondleidingen gaf, en sprak over een grootmeester in architectuur die voor jou een speeltuin creëerde waarin je je thuis voelde. De slogan op het gebouw heb je vervloekt, verboden maar hij gaf

jou ook telkens dat duwtje in de rug om het toch anders aan te pakken.

Nu is het tijd om los te laten. Starten met genieten. Wat heel bizar klinkt want ik weet natuurlijk dat je met volle teugen hebt genoten van je job, je carrière, de manier waarop je die job met glans hebt volbracht. De vraag is of wij, jouw liefhebbende collega's klaar zijn om jou los te laten, om een pagina om te slaan in dat grote geschiedenisboek van Westrand.

Het afscheid is nakend, maar ik koester een hoop om je nog regelmatig te zien, om me te laten inspireren, prikkelen en misschien de kunst van het schenen schoppen te leren. Want schenen zijn er momenteel bij de vleet. Je bent er steeds mee weggekomen, je werd ervoor bewonderd en gestraft.

Je had mijn vader kunnen zijn, maar toch vond ik een leeftijdsgenoot in jou, kon ik jou ook vertellen wat er op mijn lever, longen en blaas lag. Je vulde de kamer en de kamer vulde zich graag met jou, je maakte snel vrienden, je bouwde aan een netwerk zonder er 1 euro voor uit jouw eigen portefeuille te halen. Je was niet gierig, maar ook niet kwistig met geschenken of pinten. Jouw luisterend oor bood je altijd aan, ook zonder aanleiding. Jouw deur stond altijd open, ook al had je het eigenlijk te druk met andere dingen. Die deed je dan wel na de uren... Tijd genoeg in een dag, in een nacht...

Wim, jij bent een man met stijl, een stijl die ik zal missen.

ANNELIES DESMET

collega team kunsten

DAG COMPAGNON DE ROUTE

Je zit er al een behoorlijke tijd mee in je hoofd, maar nu gaat het dus toch gebeuren. Het afsluiten van een tijdperk. Tijd voor andere dingen.

Ik herinner het me nog als de dag van gisteren. Precies 25 jaar geleden. Ik net van school, pas aan de slag in Strombeek, jij met al een aantal jaren op de teller. Wat ons van het begin verbond: een grote liefde voor theater. En de zin om zoveel mogelijk voorstellingen in zo goed mogelijke omstandigheden aan een publiek voor te schotelen. Met diep respect voor het werk van de makers en spelers. Dat we daar best voor zouden samenwerken, want dat iedereen daar beter van werd, was ook meteen duidelijk. En kijk, de basis voor een jarenlange coöperatie was gelegd, met groot vertrouwen in mekaar.

Bijzonder hoe je me van bij het begin dat vertrouwen ook gaf. Want ik had immers nog niets bewezen. Vertrouwen dat we bij dat publiek en de gezelschappen moesten winnen, maar ook bij onze collega's intern. Het werd voor ons een maatstaf: als jij in Westrand te horen kreeg: "Zeg Wim, waarom staan alle goeie voorstellingen in Strombeek?" En ik op mijn beurt: "Waarom staan alle goeie voorstellingen in Dilbeek?", dan wisten we dat we in ons opzet geslaagd waren. De evenwichtsoefening was weer gelukt!

Krachten bundelen, maakte ook kansen geven mogelijk: meer en verschillende voorstellingen van een gezelschap kunnen programmeren, maar vooral ook ruimte maken voor nieuwe makers. Al snel was duidelijk dat een juist kader of de juiste

atmosfeer creëren dé humuslaag was voor nieuwe langdurige samenwerkingen. Trappelend talent, TAZ on tour (what's new?), Circuit X, onze Nieuwe Maatjes, Eigen Kweek, maar ook Vlotte Pennen. Potgrond voor de toekomst. Of op locatie gaan met voorstellingen, lang voor het gebruikelijk werd. Om publiek en maker net die meerwaarde te bieden of naar een plek te leiden waar het normaal nooit zou komen. We vonden ook hier mekaar feilloos.

En toch was het soms met vallen en opstaan. En werden de omstandigheden waarin we moesten werken er niet makkelijker op in de loop der jaren. De evidentie om samen meer dan 40 theateervoorstellingen te programmeren, kwam onder druk. Werken in andere regio's, maakte dat ook daar de aandacht verdeeld moest worden. Druk om lokaler te werken, kwam soms in conflict met het project dat we al jaren samen aan het uitbouwen waren. De veranderende organisatiecultuur, die meer en meer verschillen tussen Strombeek en Dilbeek zichtbaar begon te maken. Maar laat daar nu net jouw vastberadenheid en de nodige koppigheid de kop opsteken om hieraan het hoofd te bieden. Want over het verderzetten van onze coöperatie, daar heeft geen één van ons twee in al die jaren ooit aan getwijfeld. Dat er nu ook de uitdrukkelijke wens is om dit in de toekomst verder te zetten, moet je ongetwijfeld veel plezier doen.

Maar wat ik vooral meeneem van al die jaren is jouw onafgebroken enthousiasme, je frisse blik, je vermogen om geraakt te worden door wat daar op het podium

staat. Dat kijken en genieten van voorstellingen, zal ongetwijfeld goed van pas komen bij het jurywerk voor het Theaterfestival. Kijken, zonder je zorgen te maken over alle organisatorische shizzle. Dat gun ik je zo hard.

Tijd nu ook om te reizen met jullie super deluxe camper met de fietsen achterop. Om te lezen, om tijd door te brengen met je fantastische gezin. En dan wurm ik me toch nog graag geregeld ergens in je agenda, om bij te praten. Of misschien om eindelijk eens samen een fietstochtje te maken. Compagnon de route, quoi! Oneindige dank om dat al die jaren voor mij te zijn. Het was en is een voorrecht!

SOPHIE VAN WEERT

Cc Strombeek

DAG LIEVE WIM

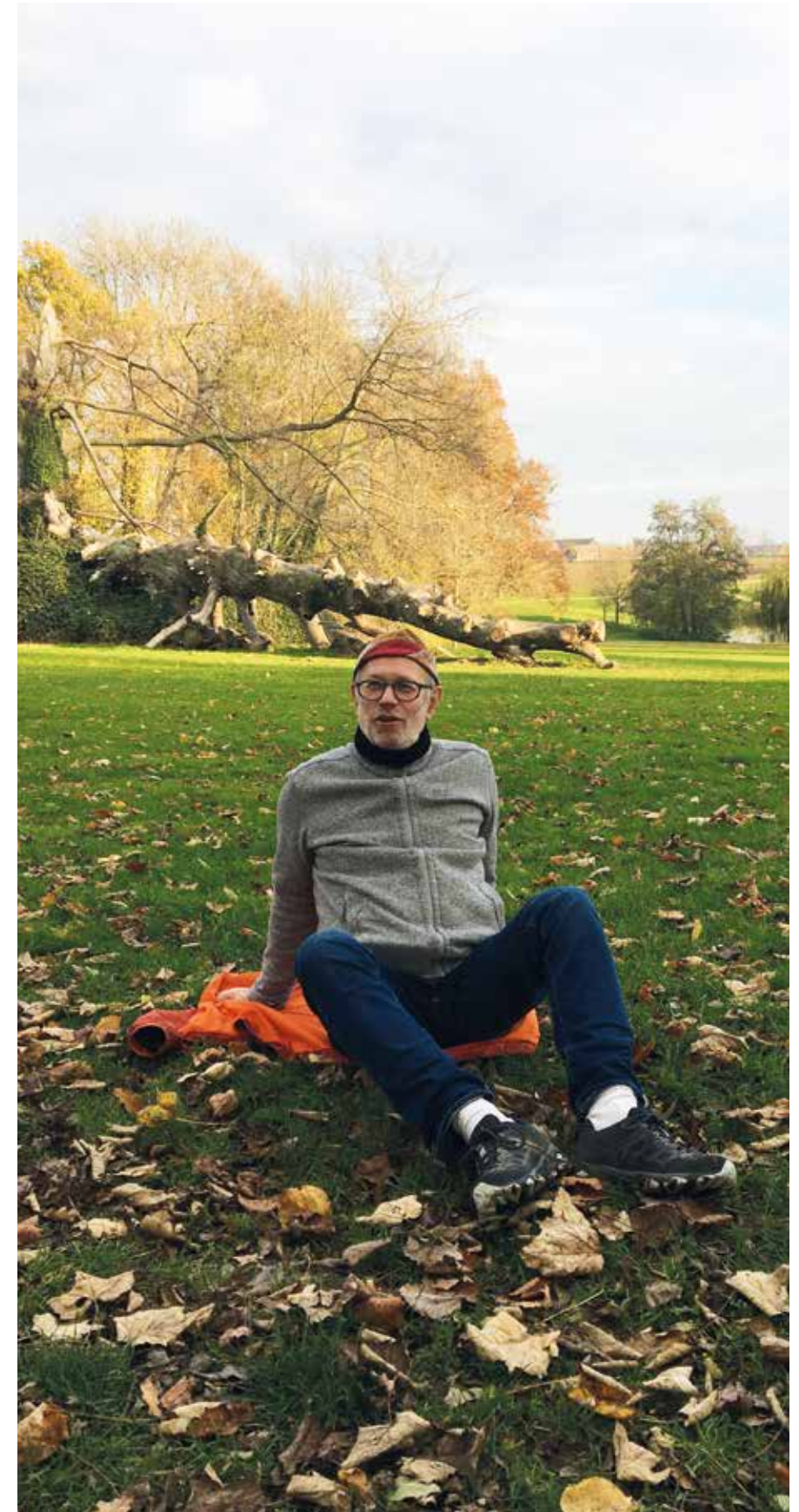
Ik weet niet meer zo heel goed hoe we elkaar hebben leren kennen, maar dat het lang geleden is, dat is een feit. Ik vermoed dat ik in STUK werkte en jij - waar anders - in Dilbeek en we als collega-programmatoren ergens op prospectie waren. We kwamen mekaar de voorbije 20 jaar altijd wel ergens tegen. Bij een voorstelling, op een overleg tussen de cultuurcentra en de producerende huizen, in het kader van Circuit X (ook alweer lang geleden) of op Het Theaterfestival. En altijd was dat met een korte maar warme, fijne babbel. Voor mij pas jij voor altijd in het rijtje Paul Neefs, Eddie Guldolf en Wim Van Parijs en je weet dat ik dat positief bedoel: geëngageerde programmatoren die resoluut voor artistieke kwaliteit kiezen en het aandurven om hun publiek geen hapklare dingen voor te schotelen.

Jij was de last man standing van dat trio en net zoals Paul en Eddie zal je ontzettend gemist worden in ons theaterwereldje. Als programmator en als mens. Merci Wim. Het ga je goed in deze nieuwe periode van je leven. De deur van hetpaleis zal altijd wagenwijd voor je blijven openstaan.

Liefs,

ELS DE BODT

algemeen en artistiek directeur hetpaleis

MERCI WIM

Hier kort neerschrijven wat je voor me betekent, wie je voor me bent, vind ik niet zo evident. Een poging tot. Een aanzet tot.

Wegwijs heb je me gemaakt, nog steeds. Geen vraag te stom, geen herhaling vervelend. Steeds rustig, open, verhelderend geef je me steeds opnieuw antwoorden en uitleg. Merci daarvoor want geloof me, ik had heel veel vragen (nog steeds) en ik stelde ze allemaal (of toch veel).

Inspirerend kom je steeds weer voor de dag. Nooit zomaar een idee. Nooit zomaar een project. Inspiratie haal je zowat overal en steeds breng je weer verschillende puzzelstukjes samen tot een fris en geslaagd project. Zelf heb ik tal van jouw puzzelprojecten verder mogen uitwerken. Steeds geef je vertrouwen en ruggesteun. Merci daarvoor want het zijn toch wel grote (maar wonderlijk goedzittende) schoenen om in te staan.

Motiverend duw je me steeds verder. Je stelt vragen waar ik soms niet direct het antwoord op weet maar die me aanzetten om verder te denken, te werken, te zoeken, te verfijnen. 'Komaan Elisabeth, dat lukt wel.' Je bezit een ongelooflijk grote rugzak vol diverse opgeslagen kennis. Je kent het theaterveld door en door, je ziet terugkomende glooiingen in het landschap, je kijkt verder en verder en dat werkt erg aanstekelijk.

Merci daarvoor want we gaan (vrees ik) nog meer woelige tijden tegemoet op vlak van kunst- en cultuurbeleving maar jouw theatervlam blijf ik in mij koesteren en wakker houden.

Waar ligt de zin van ons beroep? Mensen verbinden in verwondering. Daartoe artiesten uitnodigen en ondersteunen om die verwondering een taal, een beeld, een stem te geven. Mensen vermaken met verbeelding, laten stilstaan (al is het maar heel even) bij het leven en hoe we dat organiseren. En dit op velerlei manieren, via tal van verschillende projecten, voorstellingen, formats. Steeds een spiegel voorspiegelen. En daar ben jij een meester in. Dankje dat ik hier een glimp mag van uitmaken en opvangen.

In welke woorden te vatten welke smaak de theaterervaring toevoegt aan het leven, daarvoor beroep ik mij op die andere meester, meester in de woordkunst, Rainer Maria Rilke.

*Volle appel, abrikoos en perzik,
sap en vlees van vruchten... Al dit zingt
dood en leven in de mond... Wat weet ik...
Lees het uit de ogen van een kind,*

*als het proeft. Van verre komt die smaak.
Gaan hun namen over tot ontbinding?
Waar eerst woorden waren, vloeit een vinding,
uit het vrucht vlees onverwacht ontwaakt.*

*Wat een appel is, zeg het omzichtig...
Deze zoetheid, die zich eerst verdicht,
om in 't proeven stilaan opgericht,*

*waar te worden, wakker en doorzichtig,
dubbelzinnig, zonnig, aards, eenmalig-:
O ervaring, voeling, vreugde -, zalig!*

— Vertaling C.O. Jellema

Missen ga ik je hier in Westrand zeker. Op de werkvloer, de vele gesprekken (want we deelden zelfs even een bureautafel).

In vergaderingen, op brainstormsessies in de wandelgangen. Onderweg, de talrijke carpoolings naar prospecties en programmatoresdagen. Op inspiratiereis naar Kassel bijvoorbeeld. Op persoonlijk vlak, de steun en betrokkenheid bij wie ik ben. Merci Wim voor alles.

Wat volgt, een ferm applaus.

ELISABETH MAESEN

collega team kind

MEESTER, HIJ BEGINT WEER...

De openingsquote is een inside joke die bij Wim wel meteen een lichtje zal doen branden...

Ik startte mijn carrière in Westrand enkele maanden nadat Wim er na De Zeyp in Ganshoren geland was, intussen bijna 29 jaar geleden. We hebben dus heel wat carrièrekilometers samen op de teller. Voor mij was het een pril professioneel begin, Wim had al heel wat ervaring in de cultuursector en ik ging dus vaak voor advies te rade bij hem. In onze gezamenlijke brainstormen hebben heel wat projecten vorm gekregen: Trappelend Talent, Betonrock, de Westrandharmonica, Aan het woord muziek van nu, de vele communicatiecampagnes... om er maar enkele te noemen. Steeds wist hij je uit te dagen om de artistieke lat nog wat hoger te duwen.

Als theaterkenner hoort Wim al sinds jaar en dag bij de kruim

van de theaterprogrammators in Vlaanderen. Hij kent het landschap door en door en tal van acteurs zijn intussen nauwe vrienden. Hij heeft dit landschap de afgelopen decennia mee geboetseerd. Ook achter de schoolvoorstellingen was hij een drijvende motor in Vlaanderen en heeft dit mee naar een hoger artistiek niveau getild.

Hij was als een meester die uit zorg voor het artistiek product opbouwende kritiek niet schuwde en ook bij vele denksessies, visieontwikkelingen zijn visie en professionalisme tentoon spreidde.

Tijdens die dertig jaar waren er ook soms moeilijke periodes waarin verwachtingen, ambities niet ingelost werden of het Dilbeekse culturele schip een andere richting uitvoer dan zijn kompas aangaf... Maar zijn passie en liefde voor kunst en cultuur vuurden zijn niet aflatende inzet aan om zelfs als het moeilijk ging te blijven duwen aan de kar der kunsten...

Weer en wind, corona niets hield Wim tegen om vele avonden Vlaanderen en Nederland af te schuimen naar nieuwe theaterontdekkingen die hij maar al te graag aan zijn publiek serveerde. Want intussen kende het theaterpubliek Wim en was hij altijd ter beschikking voor een praatje achteraf.

Het culturele leven in Westrand en Dilbeek van de afgelopen dertig jaar draagt ontegensprekelijk zijn stempel. Mede dankzij hem ontstonden er samenwerkingsverbanden met de andere grote cultuurhuizen: Strombeek, Kaaitheater, de Beursschouwburg, AB... Ook in Dilbeek zelf liet hij geregeld zijn artistieke stempel achter: de Duikboot, In de Rand, Stoep en Drempel, Chokri...

Beste Wim,

Het was een eer om je als collega te kennen, we hebben veel van jou als meester geleerd...

Vele mooie artistieke en andere herinneringen blijven hangen en moeten we blijven koesteren: het geboortepijpje in ons speleologenavontuur, Semola, fotosessies op het dak, filosofische gesprekken al skiënd in de Ardennen, culinair tafelen in Strombeek, Senses... Te veel om op te noemen.

Het ga je goed, ik wens je nog heel veel theaterplezier en spelplezier met je viool... Tot ergens onderweg, op of naast het podium...

STEVEN DE MESMAEKER

collega team kunsten

..... DAG WIM

Wow, wat lopen onze wegen al lang samen. Ik zie ons nog zitten, ergens begin jaren negentig, in de feestzaal. Het was een mistige ochtend en de schriftelijke proef was uitgesteld na een klacht van één van de kandidaten, waardoor alle kandidaten konden meedingen voor een plekje als programmator in Westrand. Ik zie me nog zitten, was gebeten door de cultuurmicrobe en wilde mijn kans wagen als pas afgestudeerde. Jij was daar ook aan één van die tafeltjes je beste voorstellen op papier aan het zetten. Jij, Steven en ik, samen met nog zeven andere kandidaten, konden door naar de mondelinge proef. Een waar kruisverhoor voor negen juryleden. Hierdoor werd jij niet afgeschrikt. Integendeel. Jij voelde je in je element, je deed je polshorloge uit, legde het voor je neer en keek de jury uitnodigend aan: 'laat maar komen die vragen!' Jij kwam er

als beste uit en kon aan de slag in Westrand als jeugdprogrammator. Steven volgde je een tijdje later, waarna ik ook werd opgepikt, om aan te sluiten bij de programmeringskern.

Ik had jullie fameuze teambuilding gemist, waarbij jullie samen met Julien, onder leiding van Christine Lecompte de smalle gangen van de grotten Tilf waren ingedoken. Met heroïsche verhalen kwamen jullie hiervan terug, want zelfs tot jaren nadien werd hier met veel heldhaftigheid over gesproken. Julien was een meester verteller, doorspekt van de nodige humor. Ik herinner me dan ook de talrijke momenten met ons vier, waarbij de lachsalvo's elkaar opvolgden, terwijl we een programma uitwerkten. Dat was in dezelfde bureau, die er toen nog wat sjieker uitzag, die jij nu met Sven deelt. Ik heb eigenlijk nooit goed geweten hoe irritant dat misschien wel moet geweest zijn voor Linda, Jeannine en Christel, die in de bureau ernaast zaten.

Onze overlegstructuur zag er toen nog wat anders uit. Geregeld zaten we samen met ons vier, wat ongetwijfeld de tofste en creatiefste momenten waren. We werkten samen met Jeannine, Christel en Linda, waarbij het niet te onderschatten is van welk groot belang zij jarenlang zijn geweest om ervoor te zorgen dat jouw creatieve, ambitieuze, maar soms ook tot hun ergernis toe, chaotische aanpak, toch een straffe uitwerking kreeg. Het kon al eens kletteren en botsen, maar ik ben ervan overtuigd dat ze toch (achteraf) met veel ontzag naar je kwaliteiten keken. Een keer per maand zaten we ook samen met het triumviraat van drie directeurs: Jef Gunst (zakelijk directeur), Julien Decoster (programma directeur) en Piet Walravens (directeur RCI) samen met de voorzitter (Stanny Matteeusen, later Piet Verhasselt), de penningmeester Fernand Collier en de schepen, waarvan ik me Jan De Craen als meest inspirerende herinner, Jan

Margot en Elke Zelderloo. Ook op de raad van bestuur werden we, als stafmedewerker, maandelijks verwacht.

Jarenlang hebben we fijn samengewerkt, waarbij je voor mij iemand was waarbij het heel goed lukte om samen te brainstormen over tal van ideeën, mogelijkheden, vraagstukken, waaruit nieuwe initiatieven ontstonden. Zo herinner ik me nog hoe we met de Westrandharmonica meer jongeren aantrokken om naar Westrand te komen en met de zes jeugthuizen en jeugdendienst samenwerkten. Jongeren kwamen soms in grote getallen 'go-pas'-gewijs, samen met vrienden genieten van voorstellingen/concerten en vonden zo de weg naar Westrand. Kottekoer was een zomers initiatief dat klein begon in de binnentuin van Westrand, waarbij we muzikanten uitdaagden om een jamsessie te verzorgen in de sfeer van de muziekfilm die volgde. Later trokken we met dit filmgebeuren naar de jeugthuizen om nadien uit te groeien tot een sterk participatief project, zonder dat we daar op deze manier over spraken of ons ten volle bewust waren van onze co-creatieve aanpak. Toen werden deze woorden nog niet in de mond genomen, maar deden we wat we dachten dat van belang was en lieten we evenementen uitgroeien tot iets waarmee we cultuur inzetten om mensen samen te brengen en bijzondere plekken in de gemeente te ontdekken.

Wim ken ik als iemand, die zich steeds uitgedaagd voelde door nieuwe mogelijkheden, waarbij hij in de convenantsubsidies kansen zag om met de Gonzende Zondagen, families te verwennen en te triggeren met culturele ontdekkingen en om in te zetten

op participatie 'avant la lettre'. Hij stapte naar het ministerie om er toelichting te geven bij de convenant, waarbij we met Westrand de wijken en buurten indoken, om er met cultuur mensen samen te brengen en zo voor verbinding te zorgen. Het Vijverkwartier kwam daarbij als eerste uit de bus. Hier plantte hij een zaadje, wat het begin was van een hele reeks Stoep & Drempels, waarvoor vervolgens Elisabeth zich als projectmedewerker met hart en ziel inzette. Zo kregen acht buurten een bijzondere plek in Dilbeek, waarvan het effect tot nu blijft nazinderen.

Wim, ik apprecieer je heel sterk o.w.v. jouw gedrevenheid, je expertise, je doorzetting en ambitie. Jij bent niet de collega die enkel het uitgetekende pad wilt volgen. Jij wilt zélf aanzetten, bijsturen. Vanuit deze insteek heb je Westrand mee kleur gegeven. Met samenwerkingen met CC Strombeek onder de naam Randstad en ook breder met Kaaithheater en KVS, onder Kwartslag en met de regio zorgde jij ervoor dat theater een wezenlijke plek innam in Dilbeek en ver daarbuiten.

Ik ken jou als iemand met een uitgesproken mening, met een geest die steeds verder wilt, met ambities die soms onrealistisch lijken, maar in jouw handen toch vaak realiteit worden. Jij bent niet de man die zich door gemakzucht laat leiden, uren, tijd zijn van geen tel. Voor jou staan het publiek en de artiesten voorop. Hier krijg je ook graag erkenning voor. Het overlijden van Patje, onze theatertechniker van weleer was dan ook voor jou een groot verlies. Hij prees jou als beste programmator van Vlaanderen.

Op een of andere manier lokte jouw stijl, jouw persoonlijkheid,

jouw gedrevenheid bij sommigen wrevél uit. Vooral bij directeurs was de relatie soms wat woelig en kreeg je te weinig erkenning. Dat heeft je een stukje gekraakt. Je hebt diep gezeten, kampte met iets wat dicht tegen een burn-out aanleunde, nog voor we dit woord kenden. Maar jij zou Wim niet zijn als je niet naar manieren zocht om hier mee om te gaan. Dat vond je in de rust die de dagelijkse fietstochten van en naar het werk je gaven. Zo werd je een van de sportiefste collega's, die zich niet liet afschrikken door weer en wind. Een doorzetter ben je! Je nam iets meer afstand, maar werd in je enthousiasme toch wat gefnuikt. Ook met heel de dinamo beweging, kwam er voor jou te weinig perspectief en vertrouwen in een organisatie, die naar jouw aanvoelen de kracht en het belang van cultuur te weinig erkent als een belangrijke sleutel voor een samenleving, waarbij ontmoeting, reflectie en verbinding centraal staan. Dat jij op pensioen zou gaan als ambtenaar, was misschien niet meteen het gedroomd scenario, anderzijds heeft de organisatie jou toch hoog ingeschat en heeft ze jou als enige medewerker in Vrije Tijd in twee teams gezet.

Wim, ik heb samen met jou een prachtige weg afgelegd, ik ben je daar heel dankbaar voor. Jij was voor mij vaak de inspirator, de steunpilaar, de houvast, de collega, een vriend!

LIES VAN LIERDE

collega team kunsten

DAG WIM

Wim was tegen mij een man van weinig woorden maar als ie iets zegde dan was het nagel op de kop of hoe zeg je dat...

das een kwaliteit en geen kleine

BO SPAENC

artistiek leider
MUZIEKTHEATER
DE KOLONIE

DAG WIM

Waw Wim! DE Wim!
Bevlogen, energiek, positief.
Open voor nieuwe ontdekkingen en altijd bereid om mee te zoeken naar de beste oplossing...
Geweldige kracht, met de brede glimlach.
Merci voor al dat moois en veel genot bij wat nog komt!

Liefs

INGE GEUKENS

artiestenbureau
Jimmie Dimmick

DAG BESTE WIM

Bij je vertrek wil ik je eren zoals een klassiek-toneelspeler wel vaker doet, met woorden van een ander.

WIMPIE

Zijn naam is Willem. Toen hij klein was werd hij altijd Wimpie genoemd. Nog wel door de mensen die hem van vroeger kennen. Maar op het stadhuis sprak hij tegen zijn bruid: 'Ik wil dat je me vanaf dit moment met W aan spreekt'. Ze vond het best. Tenslotte had ze hem niet om zijn naam getrouwd. En hij is in de wolken. Vooral als ze: 'Ja, W', zegt. En dat zegt zij dikwijls. Het geeft hem zo'n hoe zal ik het zeggen, o, ja: zo'n bijna goddelijk gevoel.

— C. Buddingh

Het oprakelen van gezamenlijke herinneringen past bij een glas bier.

Dus hopelijk tot snel.

Omhelzing kameraad,

LUCAS VANDERVOST

artistiek leider, acteur
en regisseur De Tijd

DAG BESTE WIM,

Wat gek dat jij op pensioen gaat!

Ik heb je altijd heel erg bewonderd voor je encyclopedische kennis van het theater, muziek en literatuur. Maar die kennis was ook gekoppeld aan een grote liefde en empathie voor de makers. En dat is zo'n fijne combinatie. Wat een groot gemis is dit afscheid voor het Eigen Kweek project (wie gaat nu in godsnaam de straffe inhoudelijke vragen stellen bij de selectie!?) én voor de sector in het algemeen.

Je was - samen met Els - de persoon die me een eerste inzicht gaf in onze wereld toen ik 24 (!) jaar geleden bij jullie in de klas zat op de Sociale Hogeschool. De impact die jullie toen op mij hadden was enorm en het werd meteen mijn all time lievelingsvak! Daar wil ik je heel erg voor bedanken want je hebt zo mee richting gegeven aan mijn leven en aan wie ik nu ben.

Ik wens je een super zalige tweede helft van je leven: geniet, geniet, geniet! En ik hoop dat ik je nog vaak mag tegen komen ergens bij een mooie voorstelling of op TAZ.

Speciaal voor jou heb ik mijn meest creatieve zelf (met de nodige risico's) boven gehaald en de tekst van Tim van Wim De Craene bewerkt. De melancholie van het liedje is, vind ik, erg gepast bij dit bijzondere kantelmoment in jouw leven. Hopelijk kan je bij het lezen de melodie ook horen in je hoofd.

Graag tot snel!

VEERLE VAN SCHOELANT

30CC Leuven

DAG WIM

Toen ik eind 2019 afscheid nam van C-mine en dus ook van mijn professioneel leven in cultuur, dacht ik terug aan al die fantastische jaren voor, naast en achter het podium.

En aan al die kunstenaars, techniekers, lichtontwerpers, scenografen, verkopers, managers... die we als kunstwerkers/programmatoren op onze weg tegenkomen.

Maar ik dacht ook aan al die even fantastische collega's in Vlaanderen en ver er buiten, aan al die bijzondere ontmoetingen met gelijkgestemde zielen, dag en nacht bezig met wat het beste zou zijn voor ons publiek.

Verbazingwekkend genoeg is de groep programmatoren die als een groepje nieuwsgierige nomaden van première naar vernissage zwerven helaas niet zo groot.

WIM VAN PARIJS is één van die vaste waarden. Ik kwam Wim overal tegen, overal waar voorstellingen te zien waren die wel eens belangrijk voor ons programma konden zijn, op dat moment of ooit, van bekend talent of van aanstormend talent. Wim was één van die weinige programmatoren die wist waar de klepel hing.

Onze - meestal - korte gesprekken gingen dan ook over de kunsten en ik ontdekte pas laat dat hij ook als muzikant actief is, als violist en zanger in een folkgroep.

Ons meest recente gesprek vond een paar maanden geleden plaats, bij de opening van het Theaterfestival in deSingel in Antwerpen. Na de twee States of

the Union was er tijd om mekaar te zien, een heerlijk weerzien van de ganse sector na de vreselijke lockdowns van '20 en '21. We zaten buiten in de tuin van deSingel met een aantal collega's samen met een glaasje wijn en Wim was bezorgd. Zijn pensioen zat er aan te komen en hij was er niet helemaal gerust in. Hoe dat dan bij mij was gegaan? Of ik niet in een groot zwart gat was terecht gekomen? En hoe het thuisfront met mijn voortdurende aanwezigheid - plots altijd thuis - omging?

Ik heb hem gerustgesteld, hem verteld hoe heerlijk het is om geen baas meer te hebben, hoe zalig het is om zelf te bepalen

waarmee je kan bezig zijn... Enfin, een man als Wim die van vele markten thuis is, zal zich in zijn pensioen geen seconde vervelen. En wie dit leest, doe beroep op hem, het is en wijze man met tonnen ervaring, bedachtzaam en klaar om wie dat wil van de juiste adviezen te voorzien.

Wim, het ga je goed. En misschien zien we mekaar nog wel eens aan de rand van een podium. Dan toosten we op onze nieuwe vrijheid. Santé!

EDDIE GULDOLF

C-mine Genk

BESTE WIM

In deze korte tijd dat we hebben samengewerkt heb ik je leren kennen als iemand die zich voor de volle 100 procent smijt in zijn job. Je enthousiasme werkt aanstekelijk op zo'n jonge kerel als mezelf en ik hoop dat ik dezelfde drang om iets goed te doen ook kan opbrengen na zo'n lange, succesvolle carrière als die van jou.

Veel succes met de nieuwe stap in je leven!

Het ga je goed!

**JARI
DE MAESENEER**
collega team jongeren

DAG WIM, DAAAAG!

Jazeker heb ik mooie herinneringen aan jou. Ik ben in 1995, denk ik toch, voor het eerst naar de programmatorendag gekomen voor jeugd. Daar zag ik je voor het eerst met o.a. Cathy, Paul Neefs, Kris Van den Bosch... Ik had meteen een enorme bewondering voor jullie. Ik dacht: "Amai, dat is zo heftig, die weten zoooo veel, die zijn zo professioneel, dit ga ik nooit aankunnen!" En kijk, we doen het nog steeds met de nodige passie en liefde voor het vak. Er is geschiedenis geschreven in het landschap van de kindervoorstellingen en daar ben jij mede een grondlegger van. Waar is de tijd met Tinteltenen, supervlieg... ?

En ja hoor, je bleef professioneel, ver vooruit denkend, met heel veel bagage, ervaring, je was een belangrijk gewicht binnen deze groep. Nu nog steeds ben je van de partij. Ik ontmoet je graag bij andere vergaderingen.

Foto's waar we samen op staan, vind ik niet, alleen eentje van mezelf om deze tekst aan te vullen en me niet te vergeten.

Er zal wel ergens een foto bestaan eerder in de vorm van een verslag van een vergadering. Die zal je misschien nog wel bekomen. Ik voeg er 2 bij, een foto van de 4 madammen, steeds samen op stap (Sabine, Veerle Ann en ik) en eentje van mezelf.

Jij was en bent nog steeds erg actief en ijverig. Dat bewonder ik nog steeds in je. Je bent vader, grootvader, dat zijn dingen om moeilijk te combineren met de job, maar dat is je ongelooflijk goed gelukt.

Ik moet dus afscheid nemen van een collega in Dilbeek, afscheid in het beroepsleven maar ik denk wel dat we elkaar nog zullen tegenkomen.

Ik wens je het allerbeste in je levenslange vakantie.

Een lieve groet

**INGRID
LAUREYS**
CC Mortsel

DAG WIM

Partir c'est mourir un peu.

Ik denk bij jou eerder aan een frisse wind.
Een wedergeboorte.
Nieuwe wegen, met muziek als reiskompaan.
Ik wens je nieuwe verrassingen.
Uitdagingen.
Ontmoetingen.
Verbazende vergezichten.
Nieuwe inzichten en momenten van plezier.
Vriendschap.
Risico's.
Schoonheid.
Humor.
En ruim voldoende wijsheid, met de W van Wim.

Het was aangenaam met je samenwerken.
Ik wil je bedanken voor al mijn voorstellingen die je een publiek gunde.
De moeite die je deed om een publiek te bereiken.

Ik herinner me In Memoriam op een begraafplaats in Dilbeek. Een delicate voorstelling Op een delicate plek. Niet evident om daarvoor een publiek te vinden. Maar -evident- was gelukkig niet je leidraad.

Schoonheid. Humor. Risico's. Vriendschap. Nieuwe inzichten. Vergezichten. Momenten van plezier. Verrassingen. Nieuwe ontmoetingen waren (mede) een rode draad in wat jij een podium gunde. Waar jij een publiek voor wilde uitnodigen.

Dank voor je werk.
Je waardering.
Je zoektocht.
Het ga je goed.

Partir c'est découvrir

Hartelijke groet,

**HANNEKE
PAAUWE**
kunstenares

BEDANKT WIM

Want van jou kwam het geweldige idee om leerkrachten, leerlingen en ouders na de schooluren naar Westrand te halen! En bovendien kregen we van jou dan ook nog een echte titel!

Want vanaf dan waren we niet meer enkel leerkracht maar moest iedereen ons aanspreken als AMBASSADEUR van Westrand. (En daar zijn we super fier op)

BEDANKT WIM

Want dankzij jou:

- Zagen we al heel wat prachtige voorstellingen (en we geven toe ook enkele mindere voorstellingen)
- Bleven we ook al 2 x slapen in Westrand, wat een beleving. Ook jij was van de partij!
- Kregen we de kans om Westrand achter de schermen te leren kennen.
- Staken we een hele dag vol culturele activiteiten in elkaar voor onze klassen in Castelhof

BEDANKT WIM

Want ook dankzij jou ontstond er een hecht groepje van leerkrachten van verschillende scholen, leerden we elkaar beter kennen, kwamen er vergaderingen met hapjes en drankjes: enfin we werden door jou altijd goed gesoigneerd. BEDANKT WIM uit naam van al de ambassadeurs: Cultuur schrijf je met een grote C, vanaf nu schrijven wij Wim met een grote W!

**VALERIE VAN SAET
EN ELS CARLIER**
vrijwilligers Westrand

..... DAG WIM

Met Wim Van Parijs bereikt een gedreven man de pensioengerechtigde leeftijd. We kennen Wim sinds mensenheugenis als een voorvechter van het betere kind- en jeugdtheater. En tot op vandaag als een cultuurfunctionaris die het altijd goed heeft gemeend met de artiesten die in 'zijn' Westrand te gast waren en zijn.

Zo'n decennium terug door de Randkrant bevroegd naar welke voorstelling hij uitkijkt,

antwoordt Wim met "In CC Westrand tonen we een reeks ongemeen boeiende Nederlanders, dat verre volk met wie wij taal en cultuur delen. Willem de Wolf schetst in *KRENZ, de gedoodverfde opvolger* met humor een herkenbare wereld die uit 'tweede mannen', de plaatsvervaarders, bestaat. (...) Een tweede om naar uit te kijken, is De Warme Winkel. Dit gezelschap heeft liefde voor geschiedenis en een grote fascinatie voor de eigen onoverzichtelijke en veelvormige tijd. Elke voorstelling is een gebeurtenis, een spel met stijl,

vorm, verwachting, clichés, iconen en publiek. Ook het Kaaitheater in Brussel focust op Nederland met de reeks Hollandse Bergen waarin Laura van Dolron twee stukken speelt: *Sartre zegt sorry* en *Iemand moet het doen*. Laura van Dolron noemt haar voorstellingen stand-up philosophy; stand-up belooft dat het grappig is, filosofie dat het slim is". Door diezelfde Randkrant bevroegd naar zijn all-time favorite, antwoordt Wim met "Jan Declair. Van mijn eerste theaterkijkervaring *Mistero Buffo*, over de andere Fo-verhalen, Blauwe Maandagen tot *Onder het Melkwoud of Faust...* Vlaanderen kent geen groter theaterman" (Randkrant sep/12).

Het typeert Wim dat hij 10 jaar later allicht gelijklopende antwoorden zou geven. Het getuigt van het brede spectrum dat Wim met 'zijn' Westrand tot op vandaag steeds voor ogen heeft gehouden. Het heeft van het cultureel centrum in de Brusselse rand een standvastige plek gemaakt waar je evengoed terecht kan voor de gerenommeerde namen als voor minder bekend en vaak des te verrassender werk. Dat Wim zich bovendien ook nooit te beroerd voelde om ook post te vatten middenin de Westrandploeg dwingt respect af. Nooit was hem immers een *last minute* of hand- en spandienst te veel gevraagd.

Vandaar en voor dit alles een welgemeend *Altijd prijs met Van Parijs*, als vanzelfsprekend in een genereuze *Emballage Cadeau...*

STEF AMPE

entrepreneur
in culturele zaken

..... WIM, IN 4 WOORDEN

Gedrevenheid: Wim zijn werk, was ook zijn hobby. Alles en iedereen moest wijken als Wim een idee had en het wilde realiseren. Zelfs al leek het een onmogelijke opdracht, bijvoorbeeld bij locatieprojecten. Toch slaagde Wim er haast altijd in zijn ideeën te verwezenlijken door met veel geduld iedereen in Westrand te overtuigen van het belang van het project voor het publiek. Sommigen vinden dat koppigheid, maar dat is niet zo volgens mij. Het is gedrevenheid. Hij wilde geen programmatie zoals je die in haast elk cultuurcentrum vindt. Wim wilde die kruiden met uitzonderlijke projecten.

En die gedrevenheid gold niet alleen voor zijn projecten, hij was even bekommerd om zijn publiek, of dat nu scholen, kinderen of volwassenen waren. En hij deed erg veel pogingen om iedereen in Dilbeek te betrekken bij Westrand.

Hij was ook gedreven in zijn visie op Westrand en haar toekomst. Die stond altijd los van het strelen van zijn eigen ego of van carrièreplanning. Maar kwam voort uit een verstandig nadenken over het heden en de toekomst van het centrum. Hierdoor kwam hij soms wel in aanvaring met anderen, maar die moeten wel toegeven dat hij vaak gelijk had.

Vakkennis: de schijnbare chaos op Wim zijn bureau is legendarisch. Maar die chaos verraadt ook zijn vakkennis. Hij is zich altijd blijven informeren over theater, de nieuwe tendensen, de nieuwe spelers, de cultuurpolitiek. Hij maakte een ongezien hoog aantal prospecties, zodat hij haast nooit blind programmeerde en de makers en spelers leerde kennen, hun beweegredenen, hun visie op theater... Vanuit die

vakkennis programmeerde hij, niet vanuit de vraag of het publiek de voorstelling wel zou smaken of aankunnen of er genoeg publiek zou op af komen. Neen, hij wilde de mensen in de zaal confronteren met het hedendaags theater, zijn publiek een avond ontroering, verbijstering, amusement geven. Maar hij zorgde er tegelijkertijd voor dat via aankondigingsteksten en inleidingen dat publiek ook wel voorbereid was.

Creativiteit: Wim is germanist van opleiding. Vandaar zijn gevoel voor taal. Dat merk je bijvoorbeeld aan de namen die hij gaf aan de vele projecten die hij uit de grond stampte. Zij zijn ondertussen vaak zo ingeburgerd in Dilbeek dat niemand nog weet dat die projecten uit Wim zijn creatieve brein komen. Denk maar aan Stoep en Drempel, Nieuwe Maatjes, Vlotte Pennen...

De klemtoon in het cultuurbeleid ligt vandaag op het participatief aspect van kunst, maar Wim vond dat al van in het begin van zijn loopbaan in Westrand belangrijk. Zo wilde hij bijvoorbeeld buiten de muren van het cultureel centrum programmeren zodat mensen dicht bij hun thuis deel konden nemen aan kunst, of jongeren betrokken geraakten bij kunstbeleving. Dat participatief aspect klinkt nu erg trendy, maar Wim organiseerde dat al lang voor het mode werd. Vaak combineerde hij in deze projecten (ook in de schoolwerking) professionele kunstenaars met amateurs, om zo het niveau van deze laatste groep op te trekken.

Hij zette residenties op met Laïka, Blindman ensemble...

En samen met Sophie Van Weert van Strombeek maakte hij naam door een gezamenlijke programmatie op te zetten

voor de twee centra, uniek in Vlaanderen. Daarnaast werkte hij aan samenwerkingsverbanden met Brusselse instellingen, met het Theaterfestival, het Kunstenfestival. Wim is verstandig en realiseerde zich al snel dat het in deze mondiale wereld belangrijk en vanzelfsprekend is om verder te kijken dan het kleine Dilbeek.

Liefde: Wim sprak altijd over "ons" als hij het over Westrand heeft. Bijvoorbeeld: "die voorstelling zou mooi staan bij ons". Hiermee uitte hij zijn grote verbondenheid, zelfs liefde voor dit huis. Hij wou echt dat deze plek een uitzonderlijke plaats zou innemen in het Vlaams cultuuraanbod, hij wou dat Dilbekenaren en mensen uit andere plekken hier hun gading zouden vinden, hier zouden naar opkijken omdat de programmatie zo goed was. Hij spendeerde voor Westrand onmeetbaar vele uren en heel veel energie. Want hij houdt van deze plek met al zijn bewoners en gasten.

Hij zal het missen, denk ik, de adrenaline waarop hij ongeveer 30 jaar gewerkt heeft. De vele interessante ontmoetingen met artiesten en mensen uit het publiek.

In één woord, zijn vak.

En Dilbeek, Westrand zal hem missen.

Moge de erfenis die hij hier nalaat, een impuls, een inspiratiebron zijn voor wie na hem komt.

ELS LEYSEN

raad van bestuur
Westrand

BESTE WIM

Lectori salutem
Gegroet

Ik denk dat een Ciceroniaanse redevoering hier wel gerechtvaardigd is. Volgens de theorie van de klassieke retorica hoort dit in de vorm van een gelegenheidsrede, het 'genus demonstrativum', de ceremoniële rede, waarin lof wordt uitgesproken. Geen ironische lofrede, geen intellectuele scherts, hoewel deze speelse vorm in het verleden ook werd gebruikt om serieuze onderwerpen ironisch te behandelen. Wel een panegyricus, een formele publieke toespraak uitgesproken ter meerdere eer en glorie van een persoon, een vergaand bestudeerde en onderscheidende eulogie, gespeend van elke kritiek.

Eerst even dit als korte intro:

"Luister waar ik heen wil: wanneer acteurs een toneelstuk opvoeren en iemand probeert hun maskers af te rukken om aan de toeschouwers hun eigen ware gezichten te laten zien, bederft hij dan niet de hele opvoering en verdient hij dan niet om als een gek met stenen uit het theater verjaagd te worden? Het gevolg zou dan wel zijn dat plotseling alles er heel anders uitziet: wie daarnet een vrouw was, is nu een man; wie daarnet een jongen was, nu een bejaarde; wie kort tevoren koning was, is plotseling slaaf; wie zojuist een god was, blijkt nu een nietig manneke. Waarlijk, als u die illusie wegneemt, stuurt u het hele toneelstuk in de war. Het is precies die fictie en die schijn die de aandacht van de toeschouwers vasthoudt. Welnu, wat is het mensenleven anders

dan een toneelstuk, waarin ieder met een ander masker optreedt en allen hun eigen rol spelen tot de regisseur hen van het toneel laat verdwijnen?" (uit Erasmus' Lof der Zotheid)

Heb ik jouw aandacht? Waar wil je heen? zal je zeggen. Wel...

De propositio of stelling van dit pleidooi houdt in dat jij als cultuurfunctionaris, programmator of wat jouw titel ook moge zijn, de macht bezit – of moet ik straks zeggen bezat – 'goden en mensen vrolijk te maken'.

Ik zal proberen dit standpunt met argumenten te ondersteunen, zoals dit past in een argumentatio. Eerst en vooral, jij ademt cultuur. Ik geef enkele voorbeelden, niet zo veel, want ik ken jou nog maar een klein decennium. Je bent musicus, zingt en speelt viool. Niet altijd in de taal van Vondel, maar wel altijd mooi verpakt in een emballage kado. 'Zeet ee den ourlog' luidde het in 2018 (is dit geen plagiaat?) en 'Zaa et ginnen Bruigel zaain?' in 2019. Dansen was er ook bij. Ik herinner me vooral die ene dans met de Vlaamse identiteit, uitgevoerd met Chokri Ben Chikha, artiest in residentie (het theaterseizoen 2014-2015). Een reis naar de wereldexpo in Dubai in 2020 zat er niet direct in, maar een literair-artistische fietsroute tussen Dilbeek en Gaasbeek in een Hemelvaartweekend (2013) of een wandeling langs diverse interventies in het Bruegeliaanse landschap wist je wel te smaken (2019). Het publiek en je collegae – zoals je ze soms aansprak – genoten ook. Het Westrandgebouw laat zijn beste gids gaan, het programmatorenoverleg zal je missen, voorstellingen

zullen op zoek moeten naar een nieuwe getalenteerde inleider, gespreksfora moeten verder zonder hun vertrouwde moderator. Maar misschien lezen we af en toe nog een door jou geschreven alinea in één of ander cultureel magazine.

Ziezo, als er geen tegenargumenten zijn, acht ik mijn stelling dat jij 'goden en mensen vrolijk maakt' bij deze bewezen.

Mijn conclusie luidt als volgt: het is niet omdat de regisseur je van het toneel laat verdwijnen, dat jouw rol is uitgespeeld, 'alles ziet er dadelijk anders uit, krijgt een nieuwe kleur, ja welhaast een nieuwe jeugd.'

Beste Wim, hopelijk heeft deze korte redevoering jou overtuigd, meegenomen, emotioneel geraakt, intellectueel uitgedaagd, kortom jou veranderd.(*)

(*) niet mijn woorden – zoals je wel weet.

Liefs,

**KATHLEEN
LEYS**

collega Dilbeek

WIM!

WIM! is één van die kompanen van het eerste uur. In de prehistorie, de vorige eeuw pakweg midden de jaren tachtig, was het theaterlandschap in Vlaanderen en Brussel relatief eenvoudig. Je had in elke stad een grote boîte en daarnaast waren er enkele, mooi geografisch verspreide, kleinere gezelschappen. Subsidies werden verdeeld door de gewichtige Raad voor Nederlandstalige toneelkunst, een aantal wijzen met een duidelijk politieke kleur.

Een gezelschap speelde. Een cultureel centrum programmeerde. De Raad verdeelde. Ieder deed zijn werk. Alles was rustig.

Toen waaide er plots een wind en later een storm van vernieuwing over het landschap. Niet in het minst doorheen het kindertheater, een woord dat met iets te veel nadruk op het eerste deel van de samenstelling werd uitgesproken en geurde naar animatie en educatie. WIM! zag de kracht

van het moment en ging op de barricades staan om te vechten voor iets anders. Vooral dat wat bedompte kindertheater trok aan hem. Men zegt wel eens dat kinderen en kunstenaars veel gemeen hebben. Om maar wat te noemen: een verwonderde blik op de wereld... niet-logisch denken... eindeloze verbeelding... emoties... spontaniteit... Maar al die kenmerken golden ook voor WIM! zelf én zijn kompanen. Het werd een historisch boeiende tijd. WIM! en co organiseerden een Signaalfestival dat het nieuwe talent letterlijk signaleerde bij andere programmatoren, pers en beleid. Er werd gepraat, gekampeerd, gereisd naar 's Hertogenbosch voor de jaarlijkse hoogmis van het 'nieuwe jeugdtheater' tot Vlaanderen en Brussel in niets moesten onderdoen voor de kwaliteit van onze Noorderburen. Nieuwe gezelschappen als Het Gevolg, BRONKS, Theater FroeFroe en Blauw Vier (nu Laika) rezen uit de grond. Andere huizen als het Speeltheater (nu Kopergieterij) en Oud Huis Stelkebees (later Victoria en nog later CAMPO)

vervelde tot broedplekken voor jong talent en kregen eindelijk een volwaardig statuut. Er ontstond zelfs een nieuw vocabularium met termen als 'kinderkunsten' en 'theater voor jong publiek'.

Op een dag in 1997 belde WIM! ons op. Of Blauw Vier geen zin had om een residentie te organiseren in Westrand. Pardon WIM!, een residentie wat is dat? Dat is alles doen wat je anders niet doet. Een week lang mochten we Westrand op zijn kop zetten. Een expositie 'kasten-vol-barsten' waarin onze vormgevers zich konden uitleven (hoogtepunt was een performance-achtige installatie die er voor zijn tijd hip uitzag: vijftien zwart-wit televisies op elkaar met videofragmenten!). Een eet- en dansfeest met tafelkleden van waterkers. Een eenmalig dubbelconcert met 16 muzikanten...

Het kan sindsdien niet meer stuk tussen WIM! en Blauw Vier en Laika. Elke voorstelling kwam er op de juiste plek terecht. Van schouwburg tot feestzaal tot Castelhof.

BEDANKT WIM!

Voor je energie om het theaterlandschap van de prehistorie naar de tijd van nu te katapulteren en voor je blijvende zorg sindsdien.

BEDANKT WIM!

Voor het inzicht en de energie om kinderen en volwassenen samen te laten genieten van kunst.

Dilbeek, waar kinderen, jongeren én volwassenen altijd thuis zijn.

**PETER DE BIE
EN JO ROETS**

theatergezelschap Laika

Wim Van Parijs die op pensioen gaat is voor de theaterliefhebbers als een theatergezelschap zonder regisseur. De bühne is zwart bij het doven van de lichten. Het doek valt over Wims toneelagenda in Westrand.

Zijn theatertekst is hier uitgelezen, na zovele jaren. Uitgelezen theatervoorstellingen zullen door anderen worden gezocht. Lies wordt Wim.

Wordt Lies Wim? Allicht niet. Is dat erg? Zeker niet.

Wat is/was Wim ?

Programmator sinds een eeuwigheid.
Wegbereider van het pad naar theatervernieuwing.
Stakeholder van de spreidingsopdracht voor het theater leven.
Vriend van theatermakers en kunstenaars.

Vasthouder aan zijn autonome programmatieopdracht.
Vrijdenker tegen de waan van de dag.
Commentator op politiek gestuurde nieuwlichters.
Kanonnier tegen de canon-believers.
Partner in crime voor een groter en breder cultuurhuis.
Bruggenbouwer over de Ring met Brussel.
Spoorzoeker naar nieuw talent.
Podiumbouwer voor wie er de centen niet voor had.
Wereldverbeteraar met de kunsten als voedingsbron.
Theaterpauze voor de theaterbaarbaar.
Universalist tegen volkseigen gelijk.
Advocaat voor eigen winkel en collega's.
Strever naar meer en beter in culturele centra wereld.
Dromer van festivals en projecten.
Idealist in zijn geloof in een betere wereld met de kunsten als spiegel.

Bestrijder van fake news door theater als verbeelding van de waarheid.
Regisseur van zijn leven.
Fietser in het fluopak.
Muzikant zonder emballage in Emballage Cadeau.
Man van, vader van en grootvader van een groot gezin.
Theaterdinosaurus op vermeende rust.

Het doek gaat weer op.
Een nieuwe akte van z'n (levens) theater begint.
Break a leg.

FRANS DE BOECK

voorzitter raad van bestuur Westrand 2010 - 2017

DAG WIM

Het ziet ernaar uit dat het toch zal moeten gebeuren, een Westrand zonder Wim. Nog niet zo heel lang geleden leek het heel ver weg en dan plots is het daar.

Hoeveel jaar geleden dat het precies moet geweest zijn dat we elkaar tegenkwamen weet ik niet meer. Het moet waarschijnlijk ergens rond de periode van de Westrand harmonicapas zijn of misschien daarvoor nog in het schooltoneel. Vanaf dan was het een lange weg met meerdere

en mindere intense periodes. Er komen veel herinneringen boven... Vlabra'ccent, HEMELvaart, poëzieavond met Chris Lomme, Artiest geboekt, Kunst in Huis, Flemish Pavilion, Stoep en Drempel, Emmanuel Bayon, Anderzijdsfestival...

Eerlijk Wim, het was fijn samensporen. De of een liefde voor theater en podiumgebeuren heb ik mee aan jou te danken. Je was een fijne collega, een kritisch klankbord, een idealist en een anders kijker.

Bedankt dat onze paden elkaar hebben kunnen kruisen. Het is nu

helaas al wat lang geleden, maar éénmaal de theaters terug echt mogen draaien moeten we de draad maar opnieuw opnemen. Wie weet ontstaat er weer iets mooi uit.

Geniet van je nieuwe tijd en blijf anders kijken.

een dikke merci

FRED GILBERT

directeur Westrand 2013 - 2019

BESTE WIM,

Wij kennen elkaar al lang, zeer lang maar ons verhaal startte pas echt in het najaar van 2014. Toen waren we in CC Westrand artist in resident. We kregen van jou de kans om te werken rond het thema identiteit. Een gedurfde keuze en lang niet evident, want om het met Amin Maalouf te zeggen:

“A person’s identity ... is like a pattern drawn on a tightly stretched parchment. Touch just one part of it, just one allegiance, and the whole person will react, the whole drum will sound.”

Samen met de Dilbekenaar dachten we na over een Vlaams Paviljoen voor de wereldexpo in Dubai in 2020. Een project dat moest bewijzen dat Vlaanderen de deuren heeft opengezet naar de wereld.

Ik geef toe, af en toe voel ik nog het warme Tunesische zand onder mijn voeten, maar jij wist dat in mijn hart een rusteloze Vlaamse leeuw huist en dat terwijl doorheen mijn hoofd de hele wereld raast, van Sidney tot Toronto, van Peking tot Buenos Aires, van Dilbeek tot Dubai.

Vlaanderen en de wereld.
Vlaanderen in de wereld.
Vlaanderen met de wereld. Het

Vlaamse Paviljoen gaf ons de gelegenheid om na te denken over wat het betekent in de toekomst Vlaming te zijn. Het Vlaanderen van de 21ste eeuw. Het laboratorium Vlaanderen. Vlaanderen als een experiment.

We hebben toen in Dilbeek de inwoners gevraagd om objecten en verhalen te verzamelen. We hebben regionale mediakanalen gebruikt en kregen onverwacht hulp van de burgemeester. En als de berg niet naar Mohamed komt, dan komt Mohamed naar de berg: ik ben op jouw aanraden met mijn team de stad in getrokken, ons geïnformeerd op de Dag van de Dilbekenaar, de lagere en middelbare school bezocht, een paar verenigingen, alle cafés afgeschuimd... op zoek naar die Vlaamse ziel want als die niet in Dilbeek te vinden was, waar dan wel?

We hebben vele gesprekken gevoerd, mooie foto's en filmpjes gemaakt, tekeningen en objecten gekregen. We waren daarvoor iedereen heel dankbaar. Al die informatie hebben we verwerkt en een tijdje geleden was het dan zover. Wat begon als een denkoefening in Dilbeek, werd een multimediale performance op een van de belangrijkste podia op de wereldtentoonstelling in Dubai. In een groots amfitheater,

voor een enthousiast publiek - en in het bijzijn van onze minister-president, Jan Jambon - lieten we op artistieke wijze de resultaten van een jarenlang onderzoek zien. Het werd een gigantisch succes.

Beste Wim, dat kenmerkt onze samenwerking. Starten vanuit een wilde denkoefening, en geconfronteerd worden met sceptische blikken en opmerkingen, maar steeds eindigend met een grensverleggend resultaat. Om maar te zeggen: we hebben stenen verlegd in een rivier op aarde.

Kortom: jij stimuleerde en inspireerde ons om vanuit een ander punt naar onszelf te kijken. Dat kon vanuit Dubai, maar even goed vanuit de gestripte gebouwen van De Standaard met het project 'Testament van een Journalist', als vanuit CC Westrand waar we tal van voorstellingen mochten spelen.

Het deed ons de volgende vragen stellen: Wat betekenen wij vanuit die verschillende plaatsen? Wat kunnen we leren van deze perspectieven? Wat weet de gemiddelde mens van Dilbeek tot Dubai over ons? Wat moet hij of zij weten?

Die vragen hebben we ons gesteld, dankzij jou. Het zijn vragen die we willen blijven stellen. We hopen dat we, ook na jouw afscheid, nog lang op jouw raad en scherpe blik mogen rekenen. Ook al zijn we nog lang niet aan het einde van ons toneelstuk, we weten wel al dat de eerste akte goed was.

Waarvoor eeuwige dank!

CHOKRI BEN CHIKHA

theatermaker
Action Zoo Humain

WIM IS DE MAN / VRIJ NAAR VAN HET GROENEWOUD

Wim is de man
Waar je steeds op steunen kan
Wim is de man
Onze sportieve Rambo
Wim is de man
Die je charmeren kan

Dames, waarom verder zoeken
De oplossing is zo nabij
U voelt zich eenzaam,
onbegrepen
Eén adres, hier bij Wim

Hij zal u in vervoering brengen
Op de bühne of ernaast
Hij zal voor voldoening zorgen
Ja, ook voor de geest

Hij zal u op muziek trakteren
En sprookjes lezen uit een boek
Hij zal alles, alles geven
Alles behalve billenkoek

Dames, onthoud het goed
Dames, onthoud het goed
Wim is de man
Waar je steeds op steunen kan
Wim is de man
Onze sportieve Rambo
Wim is de man
Waar je steeds op steunen kan
Wim is de man

Bedenk eens wat een
buitenkansje
Vanaf nu heeft hij voor jou altijd
tijd
Wim is er om je te bevrijden
Van kommer, kwel en treurigheid

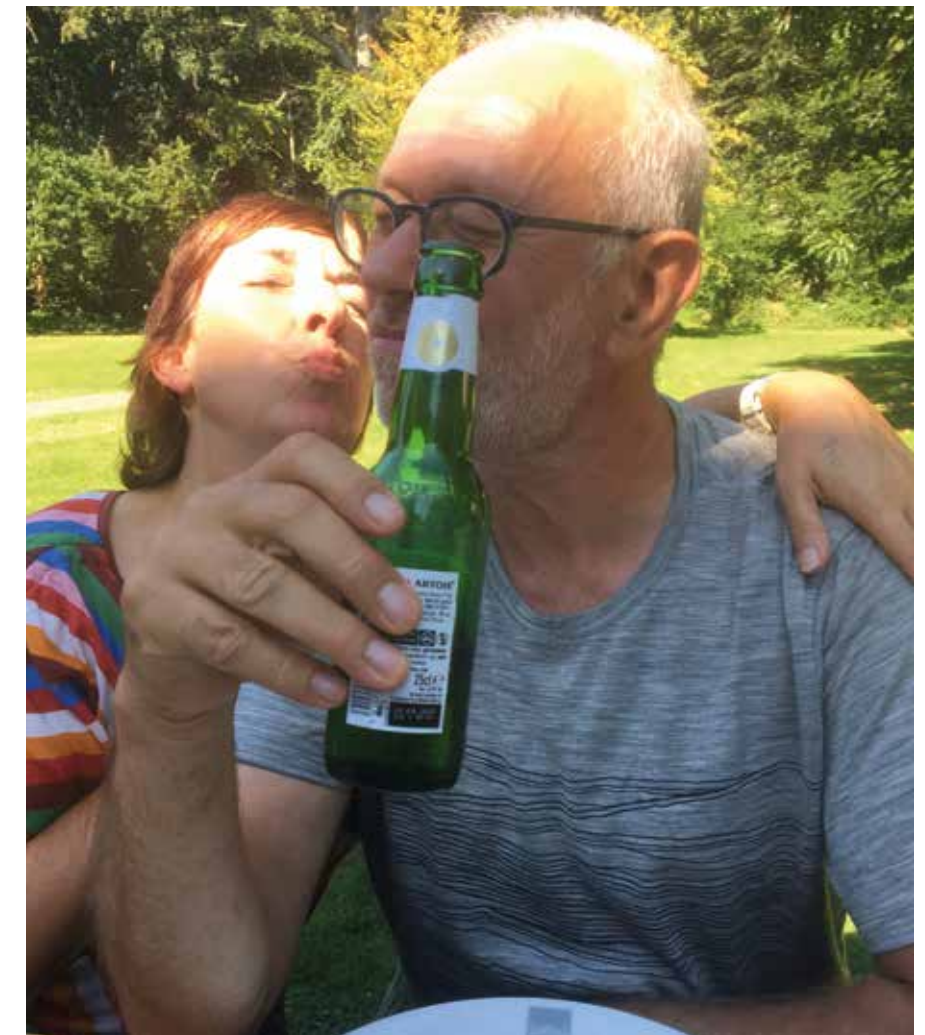
Ons laat hij verweesd achter
Zijn energie en creativiteit
Die zijn we kwijt
Hij was er steeds met raad en
daad

Dames, onthoud het goed
Dames, onthoud het goed
Wim is de man
Waar je steeds op steunen kan

Wim is de man
Onze sportieve Rambo
Wim is de man
Waar je steeds op steunen kan

HADEWICH WAUTERS

collega team kunsten

.....
**"VERTEL MIJ HET VERHAAL
 VAN DE ANDER EN IK WEET
 WIE IK BEN"**

— Ad de Bont -
 Mehmet de veroveraar

In de tien jaar dat ik met jou heb mogen samenwerken hou ik heel wat mooie herinneringen over. Maar het moment dat voor mij alle andere overtrof was toch die keer dat je mij meenam naar de première van 'Mehmed

de veroveraar' op 9 juni 2011 in Alkmaar. Niet alleen vond ik het een hele eer dat ik je mocht vergezellen maar ik was ook totaal van mijn sokken geblazen door de voorstelling zelf: het mooie gelaagde verhaal, het decor, de hele setting. Het heeft allemaal erg veel indruk op mij gemaakt en ik beschouw het nu nog steeds als één van de mooiste voorstellingen die ik ooit zag. Maar ook tijdens de lange autorit heen en terug herinner ik mij de fijne gesprekken buiten de betonnen muren van Westrand.

Dat de voorstelling nooit in Westrand heeft gestaan is natuurlijk erg jammer, het zou prachtig geweest zijn om die ook aan ons publiek te tonen. Maar dat neemt niet weg dat er ook op het Westrandpodium dankzij jou pareltjes te bewonderen waren. Zo herinner ik mij o.a. het prachtige decor van Jip en Janneke, ontworpen door Rieks Swarte en de leuke meet & greet van mijn kinderen met de hoofdpersonages.

Dat onze samenwerking met momenten wel eens moeilijk liep, zal ik zeker niet ontkennen. Maar dat je tijdens de generale repetitie van de infoavond je hele presentatie, en dus ook mijn powerpoint, wou omgooien en dat het respecteren van deadlines voor het aanleveren van teksten voor de seizoensgids niet aan jou besteed was heb ik je ondertussen al lang vergeven! 'Zonder wrijving geen glans' is de titel van een boek over onderwijs dat hier een hele tijd op onze salontafel lag en dat mij steevast aan jou deed denken. Want glans, dat is zeker wat er overblijft na die tien jaar.

Wim, voor al die mooie momenten en vooral voor dat laagje glans wil ik je heel graag bedanken. Ik zal het zeker blijven koesteren.

Ik wens je nu een mooie toekomst, samen met Annemie heel veel mooie uitstapjes en vakanties met de camper (waar ik stiekem wel wat jaloers op ben). Laat me zeker weten welke plekjes de moeite waard zijn!

Veel liefs! Het ga je goed!

P.S.: En dat ik dankzij jou de broek van Wim Helsen mocht naaien, daar een handtekening voor in de plaats kreeg, en dat Günther Lesage hier in mijn woonkamer zat, daar ben ik je eeuwig dankbaar voor.

**KATRIEN
 MALFROID**

collega

.....
**OCHARME DE OPVOLGER
 VAN WIM.**

Wim is één van die regio-collega's die eigenlijk nooit zouden mogen vertrekken. Want met hem dreigt er ook heel wat kennis, ervaring, inzicht weg te gaan.

Wim is een regio-collega waar je zowel als beginnende collega als iets meer ervaren collega toch altijd naar luistert.

Wim is een regio-collega waar je soms ook ontzag voor had. Wat doet mijn mening er toe als Wim zijn inzicht, kennis en ervaring kan delen? Niks toch. Beter luisteren naar Wim, dacht ik vaak.

Wim is een regio-collega waar je wat naar opkijkt. Die enorme bagage die hij meedraagt en juist weet aan te wenden. Die wil toch iedereen?

Wim is een regio-collega die er altijd was en die mee zorgde

voor de uitstraling en creatieve invulling van Westrand.

Ocharme de opvolger van Wim, want die zal waarschijnlijk nog jaren horen "Wim deed dat zo", "Wim pakte dat zus aan", "Wim..."

Wim wat doe je die opvolger toch aan man. En dat omdat je je job zo fantastisch en gedreven deed.

We kregen vanuit Dilbeek de melding dat "Wim zijn geweer afkuist". Wat is er mis met "Wim kuist zijn schup af". Dat beeld past op één of andere manier veel beter bij het beeld dat de collega's uit Beersel hebben van Wim. We zien hem wel met een schup aan de slag gaan, maar niet met een geweer. Laat staan dat hij zijn geweer zou vuil maken en moeten afkuisen.

**GEERT
 POELAERT**

CC De Meent Beersel

.....
BESTE WIM

Mijn eerste indruk op vergaderingen met jou was steeds, amai die kent zijne stiel, die weet waarover hij praat. Dikwijls zei ik tegen collega's, hoe en wie zal Wim ooit kunnen vervangen. Gelukkig ben je nog enkele maanden langer gebleven in deze moeilijke periode.

De afgelopen jaren heb je dan voorzichtig stap-voor-stap steeds meer plaats gemaakt voor de aanstormende generatie. Dit was zeker geen gemakkelijke klus. De kennis die jij in je carrière hebt opgebouwd, hebben daarmee een bijzondere plaats gekregen. En zullen wij niet vergeten! Net zo min als alles wat je voor Westrand betekend hebt.

Of we je gaan missen? Jazeker! Of we weten dat je je geen dag zult vervelen? Jazeker!

De kleinkinderen staan te trappelen om samen met opa zandkastelen en later boomhutten te bouwen. Je vrouw zal ongetwijfeld gaan genieten van je aanwezigheid. Jouw kinderen zullen genieten van de vrolijke Wim – en hier en daar misschien een klusje in huis. Je staat graag voor anderen klaar, Wim, dat hebben wij hier ook altijd gemerkt. Maar denk nu ook aan jezelf!

Beste Wim, het ga je goed, bedankt voor alles. En hopelijk zien we je snel op één van onze voorstellingen.

**SERGE
 DETROYER**

collega team kunsten

Vijf voor twaalf, dat is de deadline om voor jou iets neer te schrijven.

Het is nu tien over elf, en het witte scherm staart me aan. Yep, ik ben een deadline werker. Maar meestal vloeien de woorden dan makkelijker, en rechter uit het hart. Hier gaan we:

Beste Wim,

Wat wil ik je vertellen? Wat kan ik jou meegeven? Ik heb bij jou altijd het gevoel dat het andersom is... Dat ik nog zoveel van jou zou willen leren. Dat er nog vanalles te ontdekken valt waarin je me de weg zou kunnen wijzen. Ik blijf het een vreemd idee vinden dat je binnenkort op pensioen bent. Je hebt immers nog steeds de drive van iemand die pas gestart is, en altijd zoveel goesting om projecten op te zetten.

Ik leerde je kennen als de misschien wat 'vreemde' vader van Wieter, Klaas, Sander en Katrijn. Van drie van hen mocht

ik leiding zijn en ik was altijd wat nerveus als ik bij jullie op inschrijving moest komen. Jullie waren dat gezin 'zonder televisie', in dat leuke huis, met die vader die 'in de cultuursector' werkte. En ook ik was toen al gebeten door het cultuurvirus, en dus moest ik wel een goede indruk maken.

Toen ik bij Archeduc begon, kruisten onze wegen opnieuw, intussen had ik er ook al wat jaren in 'de sector' opzitten en ik ontdekte dat mijn vermoeden - dat je een vat vol kennis, expertise en vooral passie voor cultuur was - klopte.

In de breedste zin, want zowel beeldende kunst, muziek, theater... er is geen discipline die je onberoerd laat. En waar je met fonkels in je ogen over kan praten.

Hemelvaart, moet het eerste project zijn dat ik samen met jou mee mocht vorm geven. Wat een avontuur was dat. Maar wat ben ik nog steeds trots op dat project.

Ik was super enthousiast toen jullie me vroegen mee te werken aan de blikopener en ik met een camionette vol kartonnen kijkdozen richting Westrand reed... Mee nadenken rond Boris zal onze laatste zijn.

Wim, ik kan maar zeggen, dat ik het heel fijn samenwerken vond met jou. En buurman, ik hoop oprecht dat die wandeling er nog eens van komt. En dat ik dan stiekem nog wat mag tanken uit dat ongelooflijke vat vol kennis, expertise, passie en liefde voor cultuur!

Warme groet,
En de groeten thuis

BEA VANSTEE LANDT

Cultuurregio
Pajottenland &
Zennevallei / Zender

LAAT LOS WIM

Laat het nu maar los Wim
Die werkdruk die tijdsdruk
Dat is nu wel gedaan Wim
Er is weer een nieuw begin
Vanaf nu krijg je nieuwe tijd Wim
Nieuwe deuren die open gaan
Zij die je zullen missen, dat is spijt Wim
Maar jij, jij kan nu je eigen gangen gaan

Jij, Wim op zoek, altijd weer opnieuw Wim
Gedreven zoekt en ook vaak vindt Wim
Naar wie of wat die steen of grens verlegt
Je verbeelding in beweging brengt
Jij Wim, kunsteducatief-centrum van jezelf
Naar wie altijd elk theater en podium wenkt
Jij die, wat je er allemaal mocht beleven,
Met iedereen wil delen, vurig en bevoegen
Jij leert het volk ooit nog wel theater lezen
Ook al liep je er ook soms in verloren

Jij Wim, met een agenda waarin de tijd altijd tikt
Je honger naar kunst en cultuur, nooit gestild
De passie voor wat je zoekt en wat je wil
Waarin je troost en schoonheid vind
In elke tijd zal je dit blijven beleven
Het blijft de humus voor je rijkelijk leven
Je werkplaatsen zullen je zeker missen
Die kennis, dat netwerk, je professionalisme
Dat roekeloze bezwerende gevend delen
Je nieuwe tijd zal zich zeker niet vervelen

Ja Wim, dat je viool nu maar verder klinkt
Voor al wie er vrij naar luisteren wil
Speel de tonen van je eigen vrijheidslied
Vrij kiezen aan wie je nu nog je verbeelding biedt
Tijd voor dromen van verre reizen, andere oorden
Breng je reisverhalen dan maar onder woorden

Op de theaterscene van je nieuwe levenstijd
Deel ze met wie je door je dromen rijdt
Als een nieuwsgierig ontembaar zigeunerkind
Dat samen met wie je lief is, een nieuwe tijd begint

basistekst voor gelegenheidslied voor Pensionering van WIM

MARS MORIAU

vriend-muzikant

Wim. Wim Van Parijs. Een naam die klinkt als een klok voor een man wiens stem minstens even herkenbaar is. Ik herinner mij nog goed de eerste keer dat we elkaar ontmoetten. Ergens op de derde verdieping van Westrand, in een lokaal waar we in de welgekende u-opstelling van de tafels naar een projectie zaten te kijken. We gingen op een voormiddag wel even de missie voor team jongeren uitschrijven. Ik dacht eerst; oei die man is duidelijk verdwaald. Wat doet die hier bij team jongeren? Maar al snel liet je blijken dat je minstens even eigenzinnig en eigenwijs bent als onze doelgroep.

Die eigenzinnigheid en eigenwijze kant heb je ook steeds in je werk gestoken. Werk waar ik enkel en alleen maar bewondering voor heb. Maar die persoon achter dat werk kon voor mij ook wel eens intimiderend overkomen. Kennis over honderd en één topics, telkens gepaard gaande van een haast onweerlegbaar standpunt. Een netwerk waar velen onder ons enkel van kunnen dromen. Een drive die zichtbaar wel eens kon doorwegen op jou, maar je goesting nooit helemaal heeft kunnen uitdoven. En vooral een jeugdige rebellie die vooral uit was op groeien en ontplooiën en niet zozeer op tegenwerken of opgeven. Laat dat nu ook de reden zijn dat naast jouw werk, je ook een persoon bent waar ik enkel en alleen maar bewondering voor heb.

En daarvoor wil ik je bedanken. Bedankt Wim; om met mij te denken over problemen, maar vooral over oplossingen; om met mij samen te werken aan tal van onze opdrachten en minstens evenveel projecten waar we zelf het begin noch einde van

kenden; Om je verzuchtingen en je overwinningen met mij te delen; Om mij mee op sleeptouw te nemen naar je netwerk en jouw netwerk ook binnenshuis te halen; Om mij te besmetten met jouw aanstekelijke passie; ... Kortom, merci Wim.

Geniet van de 'rust', al ben ik er van overtuigd dat je die tijd ook wel weer zal vullen met jouw passies; familie; cultuur en de

nodige culinaire geneugten. Geniet er met volle teugen van.

Ik zal je alvast missen in de gangen van Westrand, al ben ik er zeker van dat we elkaar nog zullen tegenkomen.

**ARTHUR
MARTENS**

collega team jongeren

HOE JIJ ONS HART VEROOVERDE

Jeugd en theater, dat gaat hand in hand, en dat heb jij altijd goed begrepen. Want hoe moeilijk het ook is om als jonge theatermakers en -spelers een plaats te vinden in het drukke, theaterlandschap, dankzij jou zijn de Verooveraars de laatste jaren uitgegroeid tot een hechte groep.

Elk seizoen opnieuw aan de slag kunnen gaan om een stuk te maken over thema's die ons nauw aan het hart liggen, thema's die we bespreekbaar willen maken, omdat we zien dat ze leven bij ons en onze leeftijdsgenoten, was ons simpelweg niet gelukt zonder

jouw hulp en onvoorwaardelijke steun. Het helpt natuurlijk dat we ondertussen een hechte vriendengroep geworden zijn, want er zijn geen Verooveraars zonder onderlinge chemie.

Maar bovenal, er zijn geen Verooveraars zonder Wim, de stille maar centrale kracht achter de schermen die er altijd voor gezorgd heeft dat wij zorgeloos kunnen repeteren. Alles van repetitieruimtes tot licht, geluid en natuurlijk voorstellingsmomenten: jij hielp ons keer op keer om ons project vlekkeloos verder te zetten. We beseffen maar al te goed wat een ongelooflijk voorrecht het is om op deze manier aan de slag te kunnen.

Wie had het kunnen denken, toen je in 2019 met een theaterworkshop startte om het Bruegeljaar te vieren. Want wat begon als een theaterworkshop voor jongeren, is in 2 jaar tijd stilaan uitgegroeid tot een vaste waarde in de programmatie van Westrand. Wij vergeten alvast nooit hoe het meer dan wat dan ook jouw verdienste is dat wij dit jaar onze derde voorstelling op poten kunnen en mogen zetten.

Dus daarom, vanuit de grond van onze jeugdige harten: merci, Wim, voor alles. We hopen je nog vaak in de zaal te zien, en kom dan zeker eens aankloppen in de foyer.

**DE
VEROOVERAARS**

BESTE WIM

Toen je ons vorig jaar meldde dat je op 1 april officieel met pensioen moet gaan, dan schrokken we toch even.

Ja, we hebben in de loop der jaren toch nooit echt de neiging gehad om naar elkaars leeftijd te vragen.

Dat betekent vooral dat we ons nooit vragen stelden over jouw leeftijd.

Waarom zouden we. Wim leek nooit ouder te worden.

De sfeer waarin wij jou ontmoetten was zonder uitzondering gemoedelijk.

Je kon wel eens foeteren/ventileren op wat mis ging maar je job deed je graag.

Kritisch maar altijd met veel liefde voor het vak van de artiest. We wisten: met Wim kan je oeverloos babbelen en van gedachten wisselen.

De ontmoeting met jou, wijlen Julien en Steven zullen ons steeds bijblijven.

Het triumviraat van Dilbeek J Wij zijn nu 27 jaar actief als impresariaat en jij draait al vanaf het begin mee. Jij was er altijd.

In onze sector krijg je dan al vlug het etiket van dinosaurius opgeplakt.

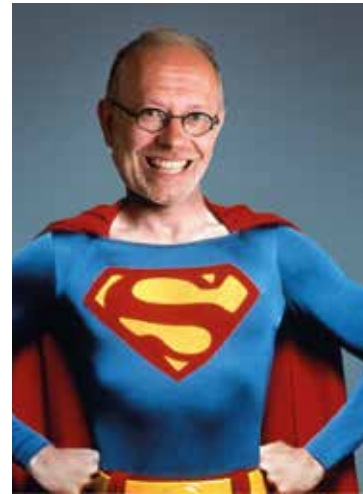
Welnu Wim, jij laat in ieder geval als "dino" een geweldige grote artistieke voetafdruk achter in Dilbeek en omstreken.

Wim in de eregalerij van Westrand!

Bedankt en veel geluk gewenst voor de rest van je leven!

CARINE EN CHRISTIAN LAPINNE

Theaterimpresariaat XL
& Lapinne

Wat een man, wat een man, wat een man, wat een man, wat een fantastische man! Wim, een man met een hart voor theater.

Een man met een hart voor aanstormend talent En een man die niet bang was om te programmeren wat hij goed vond.

Lieve Wim, lieve fantastische man.

Dank je wel voor de vele kansen die je gaf!

Dank je wel voor de inspiratie! Dank je wel voor het vertrouwen en opbouwende gesprekken. Dank je wel om mee te willen denken over hoe voorstellingen op te bouwen.

Dank je wel om mee over verbindende projecten te brainstormen.

Dank je wel!

En ik ben zeker dat we je nog veel tegen het lijf zullen lopen bij menig voorstelling!

Gepassioneerd ben en blijf je altijd.

Wim wat ben je toch een man, wat een man, wat een man, wat een man, wat een fantastische man! Merci.

JOKE EMMERS

actrice

DAG WIM

Toen ik 11 jaar geleden als groentje begon in Westrand, had ik weinig tot niets met cultuur. Maar dat was buiten jou gerekend! De infoavonden waar je gegarandeerd over je tijd ging, de briefings waar de agenda van de komende week werd overlopen en jij ook hier weer dubbel zo veel tijd nam als de rest... We lachten er vaak mee maar eigenlijk is het gewoon fantastisch om een collega te hebben die zo gepassioneerd is door zijn vak. En dus ontdekte ik het theater. En vond ik het fantastisch. Zowel de voorstellingen zelf als de nabespreking achteraf op café. Met als een van de meest memorabele momenten misschien wel de discussie met

een regisseur waarvan ik pas de dag erna wist dat het de regisseur was van de voorstelling die we net gezien hadden (oeps).

Maar niet alleen op vlak van theater nam je mij op sleeptouw. Ook gewoon op het werk, mee kunnen nadenken over programmalijnen, artiesten in residentie, de filosofieclub, met FRIS naar de Beursschouwburg, 40 jaar Westrand... Het waren zo'n boeiende en leuke tijden. Voor jou misschien de laatste jaren van 'vrijheid', maar voor mij was het pas het begin. Ik prijs mezelf gelukkig dat ik die eerste jaren met jou mocht samenwerken. Want achteraf bekeken is het allemaal niet zo vanzelfsprekend. Ondanks alles bleef jij – of toch zoveel mogelijk – rebels je eigen ding doen, nooit de makkelijkste

weg kiezen, de lat altijd hoog leggen... Wat een voorbeeld!

Hoe druk je het ook had, altijd maakte je tijd, voor advies of raad als ik ergens mee vast zat, om iets te schrijven voor nieuwsbrieven, seizoensgidsen etc, of gewoon voor een gezellig babbeltje als ik bij toeval passeerde en de deur van je bureau open stond... We gaan je hier missen!

Als er iemand zijn pensioen verdient, dan ben jij het wel. Dus geniet geniet geniet!

Merci Wim!

LAURA VAN DIJCK

collega team kind

DAG WIM

Het moet bijna dertig jaar zijn - nu al bijna dertig jaar - dat ik op de E19 afslag 13 neem.

Rechts, tweede rechts.

En daar, op de Baron R. de Vironlaan, daar begint het al; een eerste changement - de ontmanteling.

Mijn jas, vol van snelweg druk glijdt van mijn schouders wanneer ik het decor van lommer groen binnenrijd.

Al bijna dertig jaar.

Eerst vooral spelend voor jong en jeugd, in alle vroegte. Nu is het vaak in schemering dat ik mijn tas op de bank onder het ronde raam neerzet.

En zoals een acteur vanuit de coulisse, zo verschijnt Wim - een uur voor aanvang, bijna altijd een uur voor aanvang - vanachter het valse muurtje. En met zachte stem en even zachte glimlach zegt hij: - nu al bijna dertig jaar - 'Simone, fijn dat je er bent!'

Over 'thuis zijn' gesproken.

Lieve - oh, zo lieve - Wim, dank voor je engagement en gastvrijheid, nu al bijna dertig jaar.

En als het doek opgaat - in een of andere zaal - en ik je zie zitten, dan zal ik je zacht, even zacht glimlachend, aankijken.

SIMONE MILSDOCHTER
actrice

DAG WIM

Artiestenfoyer Westrand. Half uurtje voor aanvang. Hoe het met ons gaat, de voorstelling, de toernee? Dat je benieuwd bent! En vanzelfsprekend veel verwacht. En trouwens: hebben wij die prachtige voorstelling van dat ene nieuwe gezelschap al gezien? Want zeer de moeite. Zou ons zeker inspireren. En ook altijd dit: hebben we nieuwe plannen? Komt er nieuw werk? En tenslotte steevast: de liefde? Het leven? Raf, Mich, het gaat jullie toch goed?

Ach Wim, al die babbels (30 jaar lang). Al die passie voor dat vak. Dat metier. Die focus. Die niet aflatende toewijding. Wat een reus was je. Ben je.

Geniet van je pensioen! En nog steeds, net als altijd: tot snel!

RAF WALSCHAERTS
Kommil Foo

WIM

Je verdient een mooi feest als afsluiter van de lange periode waarin je er als programmator echt stond!

Mijn duim omhoog voor Wim!

CAROLINE DAMMAN

vrijwilliger

DAG WIM

Wat ik je nog schrijven wou: het rode pluuche van F1 en F2 zal nooit meer hetzelfde voelen. Jij was er immers altijd. Vóór, tijdens of na.

Voor aanvang was je de perfecte gastheer voor spelers, maar ook voor de kijkers van die avond had je altijd een hartelijk woordje veil. Het publiek op een vriendelijke manier diets maken dat de gsm even on hold moest. Mensen warm maken voor een inleiding. Hen wijzen op de meerwaarde van een goede intro.

Vaak als laatste de zaal in na het sluiten van de deuren. Duim omhoog naar de techniek. Tijdens de voorstelling tussen het publiek, vaak in trio met collega Sophie Van Weert en Els Leysen. Die laatste was jarenlang prima inleidster van zovele stukken. Na afloop iedereen veilig de zaal uit gidsen.

En nadien steeds de afdrank in de foyer én met spelers én met publiek. Spontaan organisator van nagesprekken. Er oor voor hebben waarom deze of gene toeschouwer het maar niets vond. De voorstelling verdedigen. Bruggenbouwer tussen spelers en publiek. Opener voor jongeren van de poort naar theater. Aanspreekpunt voor zovelen.

Ook buiten Westrand was je er. In een andere theaterzaal of schouwburg. Of op TAZ bijvoorbeeld. Op prospectie. Vaak alleen. Onverdroten op zoek naar die ene, ultieme voorstelling. Speelkansen voor jonge makers. Een neus voor nieuwe maatjes. Erudiet terreinkenner. Gepassioneerd mens, met oog voor detail.

Onlangs nog op locatie bij "Testament van een Journalist". Ik had niet de guts om Chokri aan te spreken. "Kom op, man", zei je. Het was meteen gefikst.

Tijd nu allicht voor meer muziek. Voor meer viool. Voor meer anders. Of misschien toch weer vóór, tijdens of na. Wij trakteren! Afgesproken?

We missen je nu al.

SARAH EN RIK

Fans van Wim en theater

WIM

ik weet niet meer precies waar en wanneer we elkaar hebben ontmoet. We hebben samen in de signaalprijsjury gezeten, ik kwam je tegen op voorstellingen van het KFDA en je kwam in het BRONKS-festival kijken naar mijn eerste voorzichtige stappen in het theaterlandschap. Ik weet wel dat jij één van de eerste was om me de mogelijkheid te geven om te maken, te creëren, mijn makerschap te laten groeien.

Je vroeg me om in het natuurgebied achter de Westrand een voorstelling te maken van twintig minuten. Dat natuurgebied – de Wolfspuiten – en het betonnen gebouw op de rand waren (en zijn) een stukje speeltuin uit mijn kindertijd. En nu mocht ik daar een voorstelling maken.

In een weide ging ik aan de slag met twee jonge speelsters (Greet en Ciska), een boek van Amelie Nothomb in de aanslag en de koeien die ons verbaasd aankeken wat we daar kwamen doen.

Of de voorstelling '(H)elena' zo geslaagd was daar gaat het nu niet over, maar wel over jouw steun, goed humeur en geloof dat alles goed zou komen. Ik heb een heerlijke tijd gehad daar in die weide.

Het is een project dat me ook net dat kleine opstapje vertrouwen heeft gegeven om door te gaan. En dat deed ik, ik ging door en jij bent blijven volgen, kijken, vragen stellen en plannen maken.

Dank voor die opstart.
Dank voor alle vragen die me voortstuwde.
Dank voor alle steun.
Dank voor het vertrouwen.
Dank voor het delen van je kennis.
Dank voor die extra zetjes.
Het ga je goed!

Liefs

INNE **GORIS**

Theatermaker LOD

Wim omschreven vanuit mijn ervaring als deurdienstvrijwilligster: aangename, warme persoon, enthousiast, vakkundig, ruimdenkend, openstaand voor suggesties, luisterend oor, dankbaar, respectvol.

Ik ga je missen in Westrand, Wim! Geniet van je pensioen, kom tot rust en niets moet nu maar kan.

GRIET **MAESEN**

vrijwilliger deurdienst

LANG LEVE WIM,

Het is feest! We vieren een man en een carrière zo geweldig en intens. Ik geloof niet dat ik iemand ken die zoveel theater heeft gezien als jij. En nog belangrijker, er zo vol passie over kan vertellen.

Je was er al van in het begin bij. Je begrijpt waar het om gaat. Je ziet alle details. Dat maakt je verhalen zo straf.

Bedankt voor de wijze raad en inzichten die je mij hebt gegeven. Ook al was dat niet altijd je bedoeling. De theaterzaal in Westrand zal zonder jou niet meer hetzelfde zijn.

Ik wens je alle plezier en rust toe die je nu verdient.

De VW California wacht op u.

Geweldig veel groetjes,

LIESELOTTE **DE LANDSHEER**

collega team kunsten

Op de cover van dit magazine staat een tekening van Shamisa Debroey, zij werkte als artiest in residentie in Westrand en blikt hier graag op terug:

Shamisa: Jong afgestudeerd, op zoek naar een veilige landingsplek, werd ik gevraagd door Wim om huisartiest te worden van De Westrand. Een jaar lang zou ik visueel rapporteren wat er in huis gebeurde en een strip maken van de kunstenaars en het warme publiek.

Het was een worp in het einde van het zwembad maar met de hulp van Wim werd het mijn eerste grote groeispurt. Een jaar lang kind aan huis zijn zal me blijven als de eerste keer dat iemand mij een echte kans gaf.

SHAMISA **DEBROEY**

Illustrator &
Comic Artist

